

[Poul Møller.]

I 1959 var der 26.249 færdiggjorte lejligheder, i 1963 33.423 og måske noget lignende i år. Det vil altså sige en stigning på nogle og tyve procent og ikke på hundrede procent. Boligbyggeriet er altså sakket agterud i forhold til alt det andet byggeri i løbet af disse fem år, hvilket vi noterer uden tilfredshed.

Den højtærede statsminister sagde, at jordlovene blev standset af en kommission, og at han derfor ikke kunne fremsætte forslag. Højtærede statsminister, det var den højtærede statsminister, der startede med i formiddags at bebrejde oppositionen, at vi ikke havde fremsat forslag, og så dokumenterede jeg, at statsministeren havde lovet at gøre det. Han blev standset af en kommission, og som han sagde: det ville have været unaturligt, om han havde taget sagen ud af denne kommission. Kunne det så ikke tænkes, at vi var blevet kritiseret, hvis vi havde taget sagen ud af kommissionen? Man skal derfor ikke sige, som den højtærede statsminister gjorde, at vælgerne fra jordlovsafstemningen er dybt skuffede over, at oppositionen ikke har fremsat forslag. Vi har jo ikke haft større mulighed derfor end den højtærede statsminister.

Lad mig så til sidst sige, at jeg er enig med den højtærede statsminister i, at en rivende udvikling stiller os over for nye problemer og over for tilpasningsproblemer. Derfor er det, at jeg i min tale og mit parti lægger vægt på, at de store problemer i dansk politik er strukturproblemerne. Det er landbrugets struktur, skattens struktur, den administrative struktur i vort land og landsplanlægningen. Alle disse spørgsmål er det, som efter min opfattelse er afgørende, og dem vil vi lægge vægt på i valgkampagnen.

(Kort bemærkning).

Helge Larsen: Må jeg sige til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, at det vel nok kunne diskuteres, om udviklingen har givet konservatismen ret eller det radikale venstre ret. I den internationale udvikling tror jeg nu nok det radikale venstre har repræsenteret et synspunkt, der ligger væsentligt nærmere den udvikling, der i øjeblikket sker under FN's ledelse, end konservatismen har; men det kan diskuteres ved anden lejlighed.

Jeg var glad for, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft sagde, at han hverken havde tænkt eller antydnet, at vi bevidst går kommunisternes ærinde. Men der lå jo deri, at vi skulle gøre det underhånden, skulle gøre det ubevidst, og det vil jeg vise tilbage. Der er ikke i det, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft citerede af det radikale venstres landsmødeudtalelse fra Odense, noget som helst, der berettiger det ærede medlem til disse betragtninger. Der ligger i det afsnit, det ærede medlem citerede om, hvad vi ønsker at Danmark måtte kunne medvirke til, dette, at vi ønsker, at få alle disse spørgsmål, som måtte dukke op i forbindelse med en afspændingspolitik i Europa, alt det, der har været ført frem og nævnt under nedrustningsforhandlingerne i Genève og på andre møder og i andre taler, drøftet igennem. Det har aldrig været tanken, at man blot skulle acceptere alt dette på én gang, men at drøfte det igennem ud fra den opfattelse, at man også må overveje modpartens synspunkter.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen refererede forstander Svend Haugaards udtalelser fra Information i dag — og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen refererede korrekt — hvor Svend Haugaard siger, at der på landsmødet var en overvejende indstilling mod NATO. Jeg vil gerne i den forbindelse gentage, hvad jeg har sagt tidligere om den passus i resolutionen, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft citerede, at det er og har været fra 1948 — det er ikke noget ukendt — det radikale venstres opfattelse, at Norden bedst vil kunne medvirke til at fremme afspænding og fred, hvis vi står uden for stormagtsgrupperingerne. Det er dette synspunkt, som — gentager jeg — partiet har også i dag, men det kræver jo, som jeg også sagde i mit tidligere indlæg, tilslutning fra andre lande end Danmark.

Må jeg så til allersidst sige til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at jeg er naturligvis overordentlig tilfreds med, at det ærede medlem åbenbart går ud fra, at de to første forudsætninger i resolutionen fra landsmødet opfyldes, nemlig at det radikale venstre får fremgang, og at de to regeringspartier får flertal. Ellers ville der jo ikke være mening i det ærede medlems spørgs-